

[Stavad]

steren mener, at han har kunnet tælle sig frem til noget, der udgør et flertal for nogle sager, som endnu ikke har været behandlet, synes jeg, vi skal skænke finansministeren den kortvarige glæde.

Hermed sluttede redegørelsen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 82:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven). (Adgang for kommunerne til at yde tilskud til børnepasning samt indførelse af friere valg for forældrene af dagtilbud til deres børn).

Af socialministeren (Else Winther Andersen).

(Fremsat 29/10 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Peder Sass (S):

Da vort partis ordfører i denne sag, fru Jytte Andersen, ikke kan være til stede her i salen i dag, har jeg lovet på hendes vegne at fremlægge Socialdemokratiets synspunkter.

Socialdemokratiets ambition er at afskaffe ventelisterne til landets daginstitutioner og dagplejer. Vi ønsker at skabe rammer om børns opvækst og udvikling, som er trygge og gode og naturligvis til rimelige priser. Ja, faktisk burde vi sætte os et mål om, at småbørns pasning skulle finansieres på samme måde som folkeskolens undervisning. I virkeligheden er dette forslag lige så økonomisk ansvarligt som socialministerens forslag om en start på forældreløn som den, tidligere socialminister Aase Olesen beregnede ville koste 12-13 mia. kr.

Hokuspokus-forslagets fire elementer foregøbler at skulle gøre tilværelsen bedre for landets hårdt pressede småbørnsfamilier, nemlig derved, at de nu kan få passet deres børn. Jeg er nødt til at sige til regeringen, at man ikke kan trylle 40.000 ventelistebørn væk igennem trylleformularer om bedre valgmuligheder, når der i realiteten ikke er reelle valgmuligheder.

Det er snyd og bedrag, som vi i Socialdemokratiet ikke vil være med til, ligesom vi ikke vil være med til at åbne ladeporten ind til de offentlige kasser for store grupper af sorte dagplejemødre.

At fjerne ventelisterne kræver konsekvente og fremadrettede beslutninger og ikke dette forslag, som vidner om en kolossal uvidenhed om, hvordan kommunerne allerede i dag forsøger at imødekomme forældrenes ønsker om en bestemt institutionsplads, hvis de er kommet for tur.

Jeg vil indtrængende bede socialministeren om at sætte sig ind i de utallige rapporter og undersøgelser, der er udarbejdet om forældrenes holdninger til det offentlige pasningssystem. Forældrene har for længst og gentagne gange utvetydigt gjort opmærksom på, at de ønsker kvalitetsprægede daginstitutioner og hverken discountmodeller eller andre former for nødløsninger og hovsaordninger. De ønsker igennem de nye forældrebestyrelser at have indflydelse på den pædagogiske målsætning, der er i deres barns institution.

Forældrene ønsker heller ikke – og har i øvrigt heller ikke tid til – at påtage sig arbejds-giveransvaret, fordi de skal have passet deres børn. Dette ville de jo blive påtvunget, såfremt de presses til private pasningsordninger.

I øvrigt eksisterer der et lovgrundlag for puljeordninger og forældredrevne institutioner, som vi jo ved ikke har grebet meget om sig, netop fordi børnefamilierne ikke har det nødvendige tidsmæssige overskud og hellere vil have en plads i en offentlig pasning med tilsyn, kvalitet, uddannede medarbejdere og et pædagogisk forsvarligt miljø. Børn har brug for en plads med udfordring. De har brug for hjælp, støtte, legekammerater og fællesskab med andre børn for at få opbygget deres personlighed og deres identitet. Børn har ikke brug for dette hjælpeløse forslag.

Socialdemokratiet afviser dette forslag. Vi ønsker i stedet at lempe kommunernes lånerammer, således at kommunerne kan bygge eller leje flere institutioner. Vi ønsker at aktivisere dagpenge igennem aktivitetssøgende bloktilskud, således at kommunerne kan ansætte medarbejdere på normale vilkår, og vi ønsker allerede nu at give kommunerne sikkerhed for, at det aktiveringsforligs økonomiske rammer, som blev lagt af disse tilskudsordninger, kan

[Peder Sass]

fortsætte efter 1994, dog i en anden og bedre form.

Vi ønsker generelt, at børn og forældre sikres en ret til en god vuggestue, børnehave, dagpleje eller fritidshjem, og de skal naturligvis have ret til at vælge. Men et frit valg forudsætter, at der er reelle valgmuligheder.

Pia Christmas-Møller (KF):

Her er tale om et virkelig godt forslag, som bygger på stærke konservative holdninger. Forslaget imødekommer således det for os så centrale grundsyn, som går ud på at give børnefamilierne en reel chance for at vælge den børnepasningsløsning, der passer bedst til de enkelte familiers individuelle og forskellige behov.

En udstrakt valgfrihed på børnepasningsområdet er afgørende, når det drejer sig om at give alle børnefamilier optimale vilkår for et harmonisk familieliv. Alt for ofte føres diskussionen om børnepasningsmuligheder, som om der udelukkende er tale om et praktisk problem. Det er helt forkert. Spørgsmålet om børnepasning er så sandelig også et spørgsmål om at sikre børnene de bedste opvækstbetingelser, de rigtige udfordringer og udfoldelsesmuligheder, den altafgørende forældrekærlighed og voksenomsorg.

Børn er forskellige og har vidt forskellige behov. Hensynet til det faktum har desværre i alt for mange år været tilsidesat. Faktisk har vi i de sidste tyve år oplevet en udvikling, hvorefter stadig flere børn uden individuelle hensyn er blevet presset ind i et stærkt programmeret opvækstforløb. Ja, der har oven i købet været en tendens til, at også dagligdagen har været programmeret med tidlig morgenstart på en lang dag med mange institutionsskift, som først slutter, når alle i familien helt udasede mødes ved aftensmaden.

Adskillige undersøgelser har dokumenteret, at mange – ikke alle – både børn og forældre ønsker mere tid sammen. Vi ved også, at mange forældre faktisk ville foretrække selv at passe deres børn, hvis de ellers kunne få det til at hænge sammen økonomisk, og vi ved, at blot en lille del af det beløb, det koster det offentlige at drive en offentlig institutionsplads, ville kunne realisere disse familiers drømme. Tror man ikke på det, kan man bare spørge foreningen, som i dag har demonstreret for netop det forslag, vi har til behandling nu.

Vi synes altså, det er på høje tid, at familierne får større valgfrihed på dette område, og det lægger forslaget op til. Ud over at kommunerne får adgang til at yde et tilskud pr. barn til private pasningsløsninger, lægger forslaget også op til et langt friere valg mellem forskellige offentlige pasningstilbud, og det er der også god brug for, eftersom ét barn kan have behov for nogle timers pasning i en offentlig dagpleje tæt på hjemmet, mens et andet barn kan have brug for mere omfangsrig pasning tæt ved forældrenes arbejdsplads. Den større valgfrihed skal efter forslaget også gælde på tværs af kommunegrænserne.

Vi synes, der er tale om et rigtig godt forslag, som udvider forældrenes valgmuligheder, og som giver kommunerne en mulighed for fleksible pasningstilbud, der også vil kunne afhjælpe ventelisteproblemet. Vi anbefaler stærkt, at Folketinget bidrager til et konstruktivt udvalgsarbejde vedrørende lovforslaget.

Eva Kjer Hansen (V):

I Venstre hilser vi dette lovforslag meget velkommen. Lovforslaget giver fire friheder til børnefamilierne, og det giver familierne en bedre mulighed for selv at tilrettelægge deres dagligdag. Det vigtigste i lovforslaget er den adgang, kommunerne nu får til at yde et tilskud til privat børnepasning. Det har længe været vores ønske at ligestille børnefamilierne, uanset hvilken pasningsordning de vælger, og dette er et skridt i retning af at give forældrene en økonomisk ligestilling, uanset om de vælger en offentlig eller en privat pasningsordning.

Indtil nu har det kun været de forældre, der benytter de offentlige børnepasningstilbud, der har fået del i de offentlige midler til børnepasning. Det er en urimelig forskelsbehandling af familierne. Det er rimeligt, at de, der ønsker andre muligheder f.eks. i privat regi, også får et tilskud. Forældre skal have lov til selv at bestemme, hvilken børnepasning der nu engang passer familien bedst. Det kan være at vælge selv at passe børnene, det kan være, man ansætter en i huset, eller man går sammen i en forældrekreds, gør brug af en virksomhedsordning, eller det kan være, man vælger det offentlige tilbud i form af dagpleje eller daginstitution. Jeg vil ikke blande mig i, hvordan familierne indretter sig, men bare sørge for, at de får et reelt valg mellem offentlige og private muligheder.

[Eva Kjer Hansen]

Dernæst sikrer vi med det her lovforslag, at forældrene får ret til at få tilskud til en puljeordning, og endelig giver vi forældrene frit valg mellem dagtilbudene i kommunen og mulighed for at gøre brug af andre kommuners dagtilbud.

Samlet giver det her lovforslag forældrene en større frihed, flere valgmuligheder og ret til selv at etablere det, vi kan kalde fribørnehaver. Vi tror i Venstre på, at der er mange forældre, der gerne vil benytte sig af de her muligheder, og vi synes, vi skal give dem chancen.

Med disse ord ser vi frem til, at lovforslaget kan få en hurtig og velvillig behandling.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Den 6. august kl. 22.06 gjaldede det glade budskab via Ritzau fra Venstres sommergruppemøde på Færøerne: Folketingsgruppen har planlagt og vil i den kommende samling satse på en frihedsreform, intet mindre. Den enkelte borger skal have større frihed til at vælge mellem de forskellige offentlige serviceydelser og til at krydse kommune- og amtsgrænser, for – som skatteministeren bl.a. fremhævede i pressemeddelelsen – det vil medføre mere brugerindflydelse og mindre bureaukrati.

Ekkoet af denne pressemeddelelse nåede SF's sommergruppemøde på et jysk vandrehjem, og vi kastede os da også med stor nysgerrighed over de første udmøntninger af forslag under denne pompøse overskrift, som så er blevet den samlede regerings siden august.

Når man fordyber sig i de fire delelementer, som dette forslag består af, må man konstatere, at brugen af frihedsbegrebet nok vil forekomme småbørnsforældre temmelig illusorisk, og det er selvfølgelig, fordi problemerne for disse familier er nogle helt andre. Med ventelister på op imod 30.000 kan mange forældre jo ikke frit vælge at få passet deres børn i en kommunal institution eller en dagpleje.

En undersøgelse, som regeringen har fået lavet og har betalt, viser, at 6 pct. af forældrene er utilfredse med den pasningsordning, de har. Men for kommunale institutioner er det kun 2 pct., for kommunal dagpleje 7 pct., for privat dagpleje 13 pct., og af dem, der passer deres børn selv, er hele 25 pct. utilfredse. Derfor turde konklusionen for mig selvfølgelig være klar, og det burde den også være for regeringen: Forældre skal straks efter barselorlovens ud-

løb frit kunne vælge en kommunal pasningsmulighed. Men jeg må jo konstatere, at regeringen åbenbart har valgt ikke at tage sin egen undersøgelse alvorligt overhovedet.

Forslaget fire elementer er følgende: For det første ønsker regeringen, at forældre med små børn, der ikke benytter kommunal pasning, skal kunne få et generelt skattefrit tilskud, men regeringen er ikke villig til at betale. Derfor indføres det som en mulighed for kommunerne, samtidig med at denne regering med ikke helt frivillige aftaler begrænser kommunernes driftsudgifter og farer ud med trusler om bål og brand, hvis disse aftaler ikke overholdes på decimal. Det må man vist kalde mere end dobbeltmoralsk.

For det andet gælder det frie valg af institution kun for den tildelte type, og det vil sige, at de, som f.eks. har fået en kommunal dagpleje og er utilfredse, altså ikke frit kan vælge f.eks. en vuggestueplads. Til gengæld har forældre ret til at blive stående på ventelisten, til der bliver plads i den ønskede institution. Det griber ind i kommunernes ret til selv at udforme ventelisterne, så vidt jeg kan se.

Det tredje element pålægger kommunalbestyrelsen at yde tilskud til forældre, der har fået tilbudt plads, hvis de kan få plads i en anden kommune. Proceduren er altså, at forældre og institutionskommune skal være enige i det konkrete tilfælde, men at bopælskommunen ikke kan sige nej. Det finder jeg helt uacceptabelt. Ført ud i sin yderste konsekvens kan der siges nej til Lille Frække Frederik og Lille Sorte Sambo, men ja til Søde Sofie og Hvide Vigo.

For det fjerde skal forældrene have ret til at oprette eller få tilskud til en privat ordning, vel at mærke når de har fået tilbud om kommunal pasning. I dag kan kommunerne jo lave driftsoverenskomst med nogle forældre om en puljeordning og give et mindre tilskud. Med dette bliver det en tvang for kommunerne også i de tilfælde, hvor der ingen venteliste er, og da budgetterne skal holdes, må det vel medføre, at kommunalbestyrelserne er tvunget til at nedlægge pladser – eller hur?

Endelig vedrørende økonomien. I bemærkningerne konstateres det, at forslaget ingen økonomiske konsekvenser har for det økonomiske mellemværende mellem kommuner og stat, men på den anden side siger næste punk-

[Hanne Thanning Jacobsen]

tum: Forslaget vil blive forhandlet med de kommunale parter.

Jeg føler også, at påstanden om ingen økonomiske konsekvenser er i strid med sandheden. Det står direkte i forslaget, at det vil medføre administrative opgaver for kommunerne, altså mere bureaukrati. Og de to sidste elementer vil betyde, at kommunerne skiftevis skal reducere og forøge kapaciteten i den kommunale dagpasning, og det er som bekendt langtfra gratis at fyre og ansætte mennesker. Der bliver derfor tale om kommunale merudgifter i en betydelig størrelsesorden, og det skal naturligvis »DUT'tes«. De penge var givet langt bedre ud til oprettelse af nye børnehaver m.v.

Perspektiverne er, at regeringen indfører et system, som, hvis vi havde fremsat det, ville blive betegnet som overordentlig kompliceret, uoverskueligt og administrationskrævende. Da vi har indført en udstrakt grad af brugerindflydelse tidligere i år, er skatteministerens færøske budskab om øget brugerindflydelse og mindre bureaukrati et blållys.

Kort og godt: Det var den frihedsreform!

Tom Behnke (FP):

Hele det område, der nu debatteres, skal jo ses i det aspekt, at området gennem 1960'erne og 1970'erne blev nationaliseret og socialiseret. Den nye idé med at give frit valg og større fleksibilitet er helt klart en idé, som Fremskridtspartiet kan støtte. Ideen vil bevirke, at der kommer konkurrence på området, hvilket alt andet lige vil betyde, at servicen vil blive forbedret og priserne vil blive lavere i konkurrencen om kunderne.

Der er dog det ved ministerens forslag, at det ikke giver den reelle konkurrence, og forslaget vil ikke give reelt frie valg for brugerne. Ministerens forslag er trods elementet af frit valg stadig så begrænsende, at det ikke vil give markedskræfterne mulighed for at arbejde.

Skulle intentionerne om reelt frit valg opfyldes, skulle man give tilskud til alle børn og derefter opkræve pengene i alle institutioner, også de offentlige. Herefter vil det være op til brugerne at vælge institution, og hvis den valgte institution, offentlig som privat, er dyrere end tilskuddet, må brugerne selv betale. Det er det såkaldte billetssystem. Det er en løsning, som man kan vælge, hvis man mener, at der skal gives tilskud til børnepasning, og samtidig

ønsker, at markedskræfterne skal være aktive-ret.

Imidlertid er det således, at Fremskridtspartiet ikke ønsker at give tilskud til børnepasning, i hvert fald ikke direkte tilskud, og det fører mig frem til at fremlægge den alternative model, der dog ligeledes vil give konkurrence og valgfrihed på området. Det er den ordning, hvor forældrene selv betaler den fulde pris for pasningen af deres børn, samtidig med, at der er et absolut frit valg af institution.

Det vil bevirke, at forældrene opdager, hvad det reelt koster, og forældrene vil herefter gøre oprør mod de helt urimelig høje priser, som alt andet lige vil komme til at falde drastisk i konkurrencen med lignende private pasningsordninger. Sagen er jo den, at de offentlige pasningsordninger generelt er alt, alt for dyre. Samtidig vil det bevirke, at skatterne kan sættes ned i kommunerne, hvilket igen bevirker, at forældrene har råd til at betale den reelle pris. Det er den måde, man kan lave reelt frit valg på, men det vil vores såkaldt liberale socialminister ikke.

Med hensyn til det fremsatte forslag mener jeg, at det indeholder en række fejl og efterlader en række spørgsmål. Det oplyses, at der kun skal gives tilskud til de børn, der allerede er optaget i dagtilbud eller står for tur til det, men at børn på venteliste ikke kan få tilskud af hensyn til økonomien i de kommuner, der ikke har så høj en dækningsgrad. Spørgsmålet er nu, om den foreslåede ordning ikke vil bevirke, at kommuner med en høj dækningsgrad vil få økonomiske problemer, for hvis der er mange børn, som siver ud til private, hvordan skal kommunerne så kunne drive institutionerne, når f.eks. en tredjedel af børnene i en institution er væk?

For mit vedkommende kan jeg godt finde en løsning på det problem, men opstillingen her viser, at argumentet fra ministerens side ikke holder. Enten skal der gives tilskud til alle børn efter et billetssystem, eller også skal der ikke gives tilskud til nogen, hvilket ville være klart det bedste, da det ikke er en offentlig opgave at passe børn.

Desuden kan det undre, at der kun må gives 85 pct.s tilskud ved pasning i en privat ordning, hvorimod der gives 100 pct.s dækning ved pasning i en offentlig institution i en anden kommune. Så er der vel ikke tale om frit valg.

[Tom Behnke]

I § 2 oplyses det, at der ikke skal betales skat af tilskud efter bistandslovens § 69 b, altså den frivillige ordning, men hvad så med den tvungne ordning? Skal der betales skat af den? Det fremgår overhovedet ikke af lovforslaget.

De økonomiske konsekvenser er meget tyndt beskrevet og nærmest intetsigende. Det er kritisabelt, at regeringen end ikke har anstrengt sig med en beskeden vurdering vedrørende lovforslagets indvirkning på personaleforbruget og på udgiftssiden. Disse manglende analyser gør det ikke lettere for Fremskridtspartiet at støtte forslaget.

Endelig kan jeg ikke se, hvorfor det offentlige skal føre tilsyn med de private pasningsordninger. Sagen er jo, at der kommer adskillige børn og forældre hver eneste dag i de private ordninger. Alle disse børn og forældre er vel den bedste kontrol af institutionen, for hvis der er problemer, kan forældrene jo blot enten anmelde det eller flytte barnet til en anden institution.

Men det er klart, at der ligger et beskæftigelsesfremmende element i forslaget om, at man skal ud at kontrollere alt og alle. Men det er jo sædvanligt, var jeg lige ved at sige, fra en borgerlig regering, at det er en beskæftigelsesfremmende faktor i den offentlige sektor.

Fremskridtspartiet kan således ikke umiddelbart støtte forslaget, men vi vil dog under udvalgsbehandlingen overveje, om forslaget trods alt og trods disse kritikpunkter kan gå hen og være et skridt i den rigtige retning, selv om jeg tvivler. Fremskridtspartiet ville have været meget mere positivt indstillet over for et initiativ, der totalt havde privatiseret området, og som ville have klædt en såkaldt liberal socialminister.

Lone Dybkjær (RV):

Det er ikke, fordi jeg erklærer mig enig med Fremskridtspartiets ordfører, men der var egentlig ganske mange elementer i Fremskridtspartiets ordførertale, som jeg synes ikke var så ringe endda. Og det er en stor ros fra min side til Fremskridtspartiet.

Jeg har lyst til at starte et andet sted, for jeg synes, det kan være en meget god indfaldsvinkel til dette lovforslag og måske også til den bredere debat i al almindelighed:

Inden for biblioteksvæsenet har vi jo frit valg. Det har vi haft igennem ganske mange år.

Man kan selv vælge, hvilket bibliotek man vil benytte sig af, og hvor mange biblioteker man benytter sig af, og man kan oven i købet, når det drejer sig om bøgerne, gøre det helt gratis. Der er mange, der ikke benytter sig af bibliotekerne, men det er jo altså ikke ensbetydende med, at vi har valgt at give disse borgere tilskud til køb af bøger, fordi de nu engang ikke benytter sig af bibliotekerne. Og det vil jeg godt bruge som en generel indfaldsvinkel til det her lovforslag, hvor der står, at man nu endnu en gang skal i gang med tilskud tilUSHJÆLP, med tilskud til privat pasning af egne børn, med tilskud til nedsat arbejdstid, og hvad ved jeg.

Jeg vil godt sige som vores principielle opfattelse, at vi synes, det er meget, meget problematisk, at vi sætter penge på hele det private netværk taget i den meget snævrere forstand, familiemæssige forstand, og også i den bredere, nabomæssige forstand. Det synes jeg karakteriserer det her forslag, og det synes jeg også karakteriserer det næste forslag på dagsordenen. Og det er egentlig derfor, vi er temmelig negative over for store elementer i det. Vi synes, det at sætte penge på hele det private netværk er betænkeligt. Jeg har nogle forskellige sammenligninger, der viser, hvad det kan føre til. Dem vil jeg lade være med at komme med for ikke at blive afbrudt af formanden.

Derfor vil vi med det samme vende os imod det, der ligger i lovforslagets bemærkninger, som jeg i øvrigt synes indimellem er lidt svære at få til at stemme med selve lovforslagets tekst. Men man kan vel tolke lovforslagets tekst, som det står i bemærkningerne. Og så synes jeg, det er temmelig vidtgående, når privat børnepasning direkte omfatter egen børnepasning af egne børn, og sådan må jeg jo trods alt læse bemærkningerne. Det står der direkte. Det er det ene principielle.

Det andet principielle, vi vil sige, er det, som Fremskridtspartiet var inde på, og som også andre har været inde på, specielt SF's ordfører: Det er det med økonomien. Jeg synes, det er helt utroligt, at man kan sige, at det ikke har nogen økonomiske konsekvenser mellem kommuner og stat, og så i andre sammenhænge sige, at det kan koste en utrolig masse penge. Jeg er godt klar over det formelle i det, men jeg synes – og det må jeg give SF's ordfører ret i – at hvis SF havde sagt det, så var det ikke gået

[Lone Dybkjær]

stille af, hvis der havde været en økonomisk minister, der havde skullet kommentere det.

Når det er sagt, vil jeg godt overordnet sige, at vi synes naturligvis, at det vil være godt, hvis forældre stilles så frit som muligt i valget af daginstitution. Jeg vil sige, at det, der indskrænker friheden mest i vore dage, er, at det er en mangelsituation: at man simpelt hen ikke kan stilles så frit, at man kan få et pasningstilbud. Det synes jeg måske man skulle have forholdt sig til som noget mere principielt også. Men det mener jeg er den største indskrænkning i frihedsgraden, og det mener jeg man anstændigvis skal kigge på, før man måske bliver optaget af så mange andre ting.

Men vi er tilhængere af, at forældrene får så stor frihed som muligt. Vi er også tilhængere af, at der ikke er en mangelsituation, så man har den frihed. Men vi er naturligvis også tilhængere af, at man kan gå over nogle kommunegrænser og vælge nogle ting. Vi er også tilhængere af, at forældre inddrages i selv at være med til at etablere, hvad man kunne kalde dagtilbudsordninger – for nu ikke at komme i konflikt med nogen pædagogiske principper – men vi vil gerne have det under rimelig ordnede forhold. Vi er med andre ord ikke tilhængere af – og det var det, jeg prøvede at sige med mit bibliotekseksempel – at man bare uddeler penge, og så kan man i øvrigt gøre med dem, mere eller mindre hvad man vil inden for nogle meget, meget vide rammer.

Det, jeg synes vi skal gøre i udvalget, er at prøve på at diskutere, hvor vi kan forestille os at vi kan lave nogle fornuftige lempelser inden for det eksisterende system. Jeg tror i virkeligheden, man er ganske langt inden for det eksisterende system, men det kan godt være, at der er nogle steder, hvor vi kan åbne. Det kan også godt være, at der kan etableres nogle mere fleksible ordninger, som vi også kan acceptere. Men det her forslag er altså for vidtgående og specielt. Jeg synes, det er i orden, at regeringen bliver ved med at fremsætte sine forslag om tilskud til hushjælp og tilskud til privat børnepasning, men jeg vil altså sige, at når man snakker om afbureaukratisering, så kunne man måske tage og afbureaukratisere nogle af de ting, som regeringen udmærket godt ved der er et massivt flertal imod her i Folketinget.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes, det er et glimrende forslag, holdningsmæssigt helt rigtigt. Jeg er meget enig i det, der siges i begyndelsen af bemærkningerne til det første punkt:

»Som reglerne er i dag, er det alene forældre, der har børn i et offentligt dagtilbud, som modtager offentlige ydelser til børnepasning.«

Det er dér, man får fat i den virkelig store børnecheck, for der er også sat tal på – afhængigt af, hvilken institution det er; det kan være op til 70.000 kr.

Dér mener jeg ikke at de gældende ordninger stiller familierne lige, men det lægger dette forslag op til på en god og rigtig måde, som vi meget gerne vil støtte. Vi har selv været fremme med tilsvarende forslag før, og jeg kan kun håbe, at der vil være flertal for, at vi får dette lovforslag gennemført.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Nu har vi været igennem ordførertalerne, og der er nogle elementer, der er gået igen i de fleste af dem, bl.a. forældrelønnen. Som hr. Peder Sass startede med at sige: Det var han altså ikke meget indstillet på. Vi kan måske heller ikke decideret kalde det en forældreløn, men det er et tilskud, man får, hvis man ikke får sine børn passet i en offentlig daginstitution.

Her har vi nemlig en økonomisk mulighed for at ligestille børn, der bliver passet i en offentlig institution og modtager en offentlig ydelse, og så de børn, der bliver passet hjemme. Det er det, jeg opfatter som en valgfrihed at give til borgerne.

Hr. Peder Sass nævnede også, at puljeordningerne havde forældrene ikke overskud til at etablere, det havde man ikke overskud til at arbejde med, og man ville hellere klare sig med forældrebestyrelser. Men nu synes jeg, vi skal passe på, at vi ikke går ind og vælger for forældrene, for vi ser jo – bl.a. med det lovforslag, vi inden ret længe også skal have i folketings-salen, med en revolution inden for de nuværende puljeordninger – at der er etableret en del puljeordninger, og de giver forældrene en mulighed for at få nogle mere fleksible løsninger. Men det kan vi diskutere til den tid. Argumentet med, at man hellere vil gå ind og arbejde i en forældrebestyrelse, kan jeg ikke rigtig se harmonerer med, at man ikke vil gå ind og gøre et stykke arbejde med hensyn til den måde, man ønsker sine børn passet på.

[Socialministeren]

Fru Hanne Thanning Jacobsen fra SF beskæftigede sig også med det at give forældrene større frihed til at vælge, om det skal være en offentlig løsning eller en mere privat løsning. Det er måske ikke så overraskende og så måske alligevel, når det lige specielt er SF. Vi hørte under debatten om redegørelsen, at man godt kunne se nogle positive elementer i, at der var en fleksibel løsning med hensyn til måden, man passede sine børn på.

Om frit valg af daginstitutioner: Det kan da ikke passe, at det skal være kommunerne, der skal bestemme, hvor børnene skal passes. Det må dog være forældrenes ønske, der er afgørende.

Hr. Tom Behnke fra Fremskridtspartiet syntes ikke, det her lovforslag gav nogen reelle valgmuligheder, men jeg oplevede alligevel, at man i den sidste ende var positiv over for en del af de løsninger, der var foreslået, bl.a. at man skulle se den fulde pris for, hvad det kostede at få sit barn passet i en offentlig institution. Det er rigtigt, at der er stor forskel – det ses også i lovforslaget – på det tilskud, der gives pr. barn, der bliver passet på institution, og det, der bliver givet for børn, der bliver passet hjemme, så det var jo ikke umuligt, at der var nogle områder her, som man også godt kunne se i positiv sammenhæng med lovforslaget og de signaler, der kommer fra hr. Tom Behnke.

Fru Lone Dybkjær startede med et eksempel fra biblioteksverdenen, og dér gav man ikke tilskud til privat bogkøb. Fru Lone Dybkjær var i det hele taget meget imod, at der blev sat penge på det private netværk. Jamen er det ikke lige nøjagtig den diskussion, vi kører meget for øjeblikket? Har vi ikke brug for at vende tilbage til en del af vores private netværk? Er det ikke de signaler, vi får i mange andre sammenhænge? Her er måske en af de måder, vi kunne vende tilbage til det på, så det ikke altid er offentlige løsninger, man vælger, heller ikke på børnepasningsområdet.

Men jeg oplever også, at der var elementer i lovforslaget, man godt kunne se på. Det var bl.a. det friere institutionsvalg.

Hr. Kofod-Svendsen fra Kristeligt Folkeparti holdt en meget velvillig ordførertale, og det havde jeg også forventet efter den diskussion, jeg har haft med Kristeligt Folkeparti på et tidligere tidspunkt her.

Jeg synes, at med de ikke hundrede procent dårlige meldinger vil der være elementer i det her, som godt kunne gøre, at vi kunne komme til at få et udvalgsarbejde, der også kan være med til at sætte en diskussion i gang. Hvor skal vi reelt satse i forhold til vores børn og samtidig give forældrene den valgmulighed og frihedsgrad, som man også kan have brug for?

Så jeg håber på en positiv behandling i udvalget.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jo, vi er tilhængere af, at man inddrager det private netværk. Jeg forstår bare ikke, at socialministeren ikke kan forstå, hvad det er, jeg prøver at sige, når jeg antyder faren ved, at vi putter penge på en hvilken som helst hjælpssomhed i dette land. Det er jo det spørgsmål, jeg prøver at rejse.

Nu skal man minsandten have penge for at passe sine egne børn! Det har jeg alle dage ment var fuldstændig forskrækkeligt af helt principielle grunde. Og jeg prøvede at antyde, at jeg godt kunne forestille mig andre ting, man også skulle have penge for.

Men tænk, hvis man nu tager et neutralt eksempel. Man ringer til sin veninde og siger: Du, jeg har brug for en snak. Jeg har et ydelseskort, ikke? – så du kan få to klip, hvis du godt vil hjælpe mig, ikke?

Det er det, der er risikoen ved det, vi laver. Det var det, jeg prøvede at vise med mit bibliotekseksempel. Vi stiller visse offentlige ydelser taget i meget bred forstand – det behøver ikke at være en offentlig institution, der udfører dem, men noget, som vi under en eller anden form har en smule viden om – til rådighed med en vis professionalisme, og det kan man så benytte sig af eller ej, enten fordi man har lyst, eller fordi man er i nød, eller hvad ved jeg. Men det er ikke ensbetydende med, at vi skal give tilskud til en hvilken som helst privat foranstaltning, bare fordi man ikke udnytter det offentlige. Jeg tror, det virkelig er dér, vi også er grundlæggende uenige i nogle helt principielle holdninger i forhold til Venstre. Vi er simpelt hen så uenige i det system, Venstre stiller op på de her områder.

Nu er jeg godt klar over, at socialministeren her repræsenterer regeringen, men så er vi også uenige med hele regeringen om det her, for vi

[Lone Dybkjær]

synes, det er en farlig vej at betræde. Det er igen ikke ensbetydende med, at der ikke skal løsnesteder. Det her er bare for meget.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Socialministeren siger til mig, at det må da være forældrenes ønske, der er afgørende.

Ja, men jeg kunne ikke lade være at tænke på, da jeg sad og læste det her forslag, at hver gang der blev givet en såkaldt frihed, så var der to, tre forbehold.

Jeg prøver at forestille mig, hvad der kunne ske, hvis man f.eks. bor i Københavns Kommune, hvor ventelisten er lang, og så efter lovforslagets bestemmelser som forældre får lov til at finde sig en plads i Hvidovre Kommune, og så skal Københavns Kommune betale.

Nu tror jeg for det første, at Hvidovre Kommune ville servicere sine egne borgere først. Det må da immervæk være det, der er formålet, og derfor tror jeg nok, at det hele er et tankespind. Men o.k., lad os lege tankespindet videre og forestille os, at Hvidovre virkelig ville vige. Så er jeg da dybt bekymret over, at Københavns Kommune, som jeg forstår forslaget, faktisk skal nedlægge en plads, fordi den økonomiske ramme om dagtilbudene i København ikke må vokse. Denne plads må ikke overlades til en anden, for det faste antal pladser skal holdes, og der står i forslaget, at det kun er forældre, der har fået tildelt en plads i bopælskommunen, som kan få lov til at lave det her eksperiment.

Jeg synes faktisk, friheden kan ligge på et meget, meget lille sted.

Jeg kunne godt tænke mig at sige om tilskuddet, at der kunne jeg også godt tænke mig at lave et tankeeksperiment. Hvis nu vi forestillede os et tilskud på f.eks. 10.000 kr. skattefrit – og mindre ville vel være at gøre nar af forældrene – så ville det koste 1½ mia. kr., hvis vi ser på alle dem, der ikke bruger dagtilbud. Nej, hvor vi kunne lave noget godt for de penge! Vi kunne få afskaffet de nuværende akutte ventelister. Det ville give 10.000 nye arbejdspladser. Det ville give dagpengebesparelser på 1,2 mia. kr. Og vi har en masse forslag liggende her i Folketinget om forlænget barselorlov og forbedret økonomi i forældreorloven og alternativer, som ville give plads til flere på arbejdsmarkedet. Var det ikke dér, vi skulle tage fat?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hvis jeg ikke kendte noget til fru Lone Dybkjærs øvrige virke og engagement, ville jeg på baggrund af hendes seneste korte bemærkning meget let kunne forfalde til at tro, at fru Lone Dybkjær var stået af samfundsudviklingen for en 25-30 år siden, sådan nogenlunde dengang jeg var barn.

Sagen er, at familiemønsteret har udviklet sig ændret sig utrolig meget i løbet af de sidste 20-30 år, og det samme har livsvilkårene for familierne. I dag er det meget vanskeligt overhovedet at have et ordentligt familieliv med et lille hus og blive ordentligt forsørgt med alene én fuldtidsindtægt. Hele vores system, vores huslejeniveau, omkostningsniveau m.v., er baseret på, at familierne har to fuldtidsindtægter. Derfor er der for rigtig mange mennesker ikke tale om en reel valgmulighed, når vi taler om, hvorvidt de ønsker at passe deres egne børn.

I dag gives der massive tilskud til offentlige ordninger; børnehaver og vuggestuer koster det hvide ud af øjnene. Det er tragikomisk, at mange af de børnefamilier, som faktisk gerne ville enten drole arbejdsindsatsen lidt ned eller helt forlade arbejdsmarkedet, er forhindret i det, fordi de ikke kan få tingene til at hænge sammen økonomisk. Derfor vælger de at tage et arbejde og så belaste det offentlige udgiftssystem med næsten 100.000 kr.

Jeg kan ikke følge fru Lone Dybkjærs argumentation, når hun siger, at vi nu skal til at betale hinanden for en lille smule hjælpsomhed; det er overhovedet ikke det, der er tale om med dette forslag. Der er tale om at give de forældre, som gerne vil være hjemme sammen med deres børn i de tidlige år, en håndsrækning, en valgmulighed. Vi fratager ikke kommunen den forpligtelse, som kommunen i dag har til at etablere de nødvendige dagtilbudsordninger i offentligt regi; det eneste, vi beder om, er, at en lille smule af den diskrimination, der i dag finder sted, bliver fjernet.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Af ministerens indlæg før kunne vi få den fornemmelse, at der efter dette lovforslag kunne blive passet flere børn. Jeg ville gerne have, om ministeren ville begrunde, hvordan man

[Peder Sass]

skulle kunne få passet flere børn med denne ordning.

Flere har givet udtryk for, at lovforslaget ikke får økonomiske konsekvenser. Jeg synes, at bemærkningerne til det giver grundlag for en forventning om, at det ikke bliver helt billigt, så jeg vil også gerne have, at ministeren klart og tydeligt tilkendegiver, om det virkelig kan forholde sig således, at det vil få økonomiske konsekvenser.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne takke fru Pia Christmas-Møller for belæringen om samfundsudviklingen og udviklingen af familiemønstrene i de sidste 20-25 år. Jeg har jo haft den fornøjelse, som fru Pia Christmas-Møller ikke har haft, fra begyndelsen at have levet helt på de vilkår, alene fordi jeg er så meget ældre end fru Pia Christmas-Møller. Jeg har derfor mulighed for at vide, hvad der rent faktisk er foregået ude i de små hjem.

Men det, som jeg synes er det principielle, og som jeg slet ikke forstår at vi ikke kan få en diskussion om, er, om det virkelig kan være rigtigt. Da jeg hørte fru Pia Christmas-Møller sige, at det må være rimeligt, at vi giver tilskud til, at folk kan passe deres egne børn, prøvede jeg at tænke lidt over, hvilket parti fru Pia Christmas-Møller egentlig tilhørte. Det ved jeg godt, jeg har jo også fulgt fru Pia Christmas-Møllers hidtidige virke, men talen kunne jeg i hvert fald ikke sådan umiddelbart få til at rime med konservativ livsopfattelse med ansvarliggørelse og omsorg for ens egne og sådan noget, men jeg noterer mig, at det er den konservative holdning, og eftersom jeg mener, at der er et vist opbrud i partisystemet, synes jeg, at jeg har fået det illustreret her.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu skal jeg afsløre min alder. Jeg er faktisk 32 år, hvorfor jeg har levet i den periode, som jeg omtalte. Jeg har faktisk oplevet, hvordan det var at være barn i et parcelhuskvarter, hvor det var almindeligt, at børnene legede om eftermiddagen, og hvor der også var et liv i ugens fem første dage og ikke bare i weekenden. Jeg har oplevet, at det var muligt for de

familier, der ønskede det, at basere deres tilværelse på én fuldtidsindkomst; den mulighed er ikke på samme måde til stede for familierne i dag.

I anledning af fru Lone Dybkjærs spørgsmål om, hvorvidt det er konservativ politik at give tilskud til familier, der ønsker at passe deres egne børn, må jeg bare konstatere, at vi i dag giver massive offentlige tilskud til de familier, der tilfældigvis gør brug af de offentlige tilbud, og det er altså anselige summer, der er tale om, og der gives lige meget, uanset om der er tale om millionærer eller arbejdsløse.

For min skyld kan vi godt diskutere, om det er socialpolitik eller i virkeligheden skattepolitik, vi har at gøre med her, men det afgørende for mig og mit parti har i mange år været at give familierne en reel valgmulighed, så de kan finde de løsninger, der passer til deres individuelle behov, som i øvrigt også kan skifte fra tid til anden. Det er denne valgfrihed, fru Lone Dybkjær ikke vil være med til at give familierne, og det synes jeg er lidt ærgerligt, for Det Radikale Venstre plejer jo at være rimelig liberalt, når vi diskuterer borgernes valgmuligheder. Jeg kan altså ikke forstå, hvorfor vi kun skal give tilskud til én bestemt pasningsløsning.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til fru Pia Christmas-Møller vil jeg sige, at jeg heldigvis også har oplevet legende børn i parcelhuskvarterer, men at det nye for mig er, at fru Pia Christmas-Møller vil give tilskud til den aktivitet.

Jeg vil ikke her bevæge mig ind på alt det med ligestilling, som vi kender så udmærket. For mig står det sådan, at vi giver nogle offentlige tilbud til de familier, hvor forældrene begge vælger at være på arbejdsmarkedet. Jeg prøvede at sige, at for de familier, hvor den ene eller begge forældre valgte ikke at bevæge sig ind på arbejdsmarkedet, er der så nogle andre muligheder, men det skal vi heller ikke komme ind på her.

Man kan vælge selv at passe sine egne børn, og det har man råd til, men det kræver naturligvis, at man indretter sig efter det, for mennesker kan leve af én indtægt i dag – hvis de har et arbejde. Man kan ikke leve på samme måde, som hvis man havde to indtægter, for man har

[Lone Dybkjær]

valgt at prioritere sin tilværelse anderledes, men for mig er det afgørende, at vi ikke skal give offentlige tilskud til det. For mig er det noget helt principielt, at vi giver offentlige tilskud til noget, fordi vi har en overordnet målsætning for det, og min overordnede målsætning er, at der skal gives offentlige tilbud til de familier, hvor begge forældre vil være udearbejdende. Hvis man vælger ikke at være udearbejdende, er der i øvrigt et skattetilskud, så det er meget mere kompliceret end som så.

Men jeg vil stå af debatten, også på grund af tidspunktet, og blot sige, at vi ikke vil give tilskud til, at man passer sine egne børn. Vi mener, at det er et forkert princip og en sliske at komme ud på.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det var pragtfuldt at høre en konservativ politiker tænke tilbage til de dage, da det var muligt, at en familie kunne leve af én indkomst. Hvorfor kan man ikke det i dag? Efter 10 års borgerligt styre er det stadig ikke muligt at leve af én indkomst, og hvorfor ikke? På grund af skattetrykket. Hvorfor har vi det skattetryk, vi har? Det har vi, fordi de offentlige udgifter – statens udgifter – herunder tilskudsgivning til alt muligt, har bevirket, at der skal opkræves så meget i skat. Når en familie skal betale mere end halvdelen af sin løn i skat, er det klart, at begge forældre er nødt til at gå på arbejde for bare at få én indkomst; sådan hænger det sammen.

Det vil man nu kompensere for ved at give yderligere af de tilskud, som egentlig var årsagen til, at vi havde så højt et skattetryk; jeg tror, at der er faldet en svejseklat ned i fru Pia Christmas-Møllers harddisk.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg har tidligere sagt, at jeg var rimelig indifferent over for, hvorvidt vi løste dette inden for socialministerens eller skatteministerens ressort. Det ligger nu engang inden for socialområdet, og derfor må vi tage fat på problemet dér.

Jeg vil heller ikke fortsætte dialogen med fru Lone Dybkjær, for vi bliver øjensynlig ikke enige, men bare konstatere, at fru Lone Dyb-

kjær og Det Radikale Venstre mener, at det f.eks. er meget nemt for en butiksekspedient med omkring 125.000 kr. i årlig gage at forsørge ægtefælle og måske 2-3 børn, selv om der skal gå en del til husleje, tv-licens, kost m.v. og også skulle være lidt til fritidsaktiviteter for børnene. Jeg konstaterer bare, at det er fru Lone Dybkjærs vurdering af disse menneskers situation. Jeg er uenig, men vi kommer nok ikke meget videre.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Hr. Peder Sass sagde, at det fra flere sider var blevet sagt, at lovforslaget skulle være udgiftsneutralt. Jeg vil da ikke undlade at komme med en kommentar til, hvordan det reelt kan lade sig gøre, når det siges, at det måske også samtidig kan give mulighed for, at flere børn kan blive passet.

Der lægges op til, at man ude i kommunerne kan give et tilskud til familierne, så de selv kan finde en anden pasningsordning. De tilskud, der gives i dag – for offentlig pasning er en form for tilskud – kan godt fordeles på nogle flere, således at ventelisterne på den måde kan reduceres, men jeg vil sige, at intentionen ikke har været at spare på området; det er altså et spørgsmål om at ville give forældrene en større valgfrihed.

Derudover får vi mulighed for at oprette puljeordninger, og jeg vedgår da, at der gives et mindre tilskud til puljeordningerne end det, den gennemsnitlige institutionspris i kommunen er, og på den måde kan der blive plads til at få flere passet; men ellers er der lagt op til, at lovforslaget skal være udgiftsneutralt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 83:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ret til at modtage tilskud til køb af hjemmehjælpstimer).

Af socialministeren (Else Winther Andersen).

(Fremsat 29/10 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Grete Schødt (S):

Med lovforslag nr. L 83 foreslår regeringen, at det i fremtiden skal være op til den enkelte borger at bestemme, hvem der skal levere den hjemmehjælp, som den enkelte har brug for. Jeg går ud fra, at regeringen mener den hjælp i hjemmet, som den enkelte borger selv mener at have brug for til husligt arbejde, f.eks. rengøring, vask, tøjreparationer, indkøb, lettere personlig pleje.

Man skal frit kunne vælge, om serviceydelsen ønskes leveret af den offentligt ansatte social- og sundhedsmedhjælper eller udført af private eller af folk fra andre kommuner. Der gives kort sagt personer, der af kommunalbestyrelsen er tildelt varig hjemmehjælp, et frit valg, og det skal bemærkes, at det efter lovforslaget er hjemkommunen, der har det fulde ansvar for tildeling af timeforbrug, for tilsyn samt for administrationen.

Denne ret udløser så et tilskud til køb af hjemmehjælpsydelsen hos private eller hos andre kommuner, og tilskuddet udbetales af opholds kommunen i form af et ydelsesbevis, et klippekort, som socialministeren har kaldt det.

Jeg vil godt spørge socialministeren, hvad lovforslaget reelt går ud på. Det giver i hvert fald ikke en eneste hjemmehjælpertime mere og efter min opfattelse hverken ældre eller yngre en bedre ydelse. Mener regeringen seriøst, at det vil gøre det bedre for den enkelte borger, der har behov for hjælp, at tilbyde et klippekort og så i øvrigt lægge det ud til den enkelte selv at ansætte den person, der måtte tilbyde sig opgaven?

Jeg kunne næsten fristes til at sige, at det lugter lidt af et niece/nevø-ansættelsesforhold. Det virker også på mig som et lykkehjul: frit

valg på alle hylder, men gevinsten hentes på nederste hylde.

Jeg vil godt stille et spørgsmål til: Hvad med kommunernes fremtidige planlægning? Her tænker jeg specielt på den omstrukturering af ældreområdet, som faktisk alle landets kommuner er i fuld gang med, den udbygning af ældreboliger, som er en konsekvens af stoppet for alt plejehjemsbyggeri, som dette Folketing også har vedtaget, indførelse af gruppehjemmehjælp, hjælp til selvhjælp-princippet, hjælp efter behov og vedtagelsen af den nye social- og sundhedsuddannelse. Alle har erkendt, at det er nødvendigt med uddannet personale i vores ældrepolitik med mottoet: længst muligt i eget hjem. Hvad med bistandslovens intentioner om, at hjælp i eget hjem skal udføres af uddannede hjemmehjælpere? Hvad med arbejdsmiljøloven? Hvad med borgernes retsstilling og sikkerhed? Hvad med overenskomsterne på hjemmehjælpsområdet og tryghed i ansættelsen? Bliver det bare noget, man kan se i veviseren efter? Brugere – de borgere, der er afhængige af andres hjælp til de opgaver, de ikke længere selv kan klare – kan nemt blive sorteper.

Jeg vil også godt sige det på en anden måde: I fremtiden kan fru Hansen og hr. Pedersen selv vælge, hvilken person de vil ansætte i det par timer, de nu får tildelt af kommunalbestyrelsen, det, der svarer til deres klippekort. De kan selv bestemme, om det skal være den flinke vinduespudder ovre fra nabokommunen, der så gerne vil tjene en ekstra skilling, og han kan både gøre rent og vaske tøj. Han kan også godt købe lidt ind, hvis ellers fru Hansens kommune tillader en købsfunktion pr. klippekort. Han kan også godt klæde Pedersen på om morgenen og tage tøjet af Pedersen om aftenen – jeg er lige straks færdig – og støvsuge lidt en gang imellem. Øvrige iagttagelser af fru Hansen og hr. Pedersen er ikke vinduespudderens ansvar, for han er kun vinduespudder.

Hvis fru Hansen så bliver syg og trænger til mere personlig pleje, vil man selvfølgelig forvente, at kommunen har en rigtigt uddannet hjemmehjælper at stille til rådighed, men man kan godt risikere, at kommunen ikke har det.

Jeg vil tillade mig afslutningsvis at sige til regeringen, at dette lovforslag ikke er ordentligt gennemtænkt, og socialministeren vil jeg gerne give et godt råd: Træk det!